

Registres

G3G Records Han complert 25 anys al marge de les modes i els canvis en la indústria discogràfica. Apostant pel format físic i la llibertat creativa total. El seu número u en vendes és Pascal Comelade

Del soterrani a la perifèria

DONAT PUTX

Cafè amb Pascal Comelade al bistrot Artte. El mag del nord recorda l'agost del 1985: "Victor Nubla em va convidar a fer un concert-vermut a la plaça del Raspall (al barri de Gràcia). Jo llavors vivia a Montpeller. Vaig arribar amb dues maletes plenes d'instruments, i en Víctor va reunir gent per formar una orquestra. Aquell dia vaig conèixer el seu company Juan Crek, l'Anton Ignorant, l'Enric Casasses. I en Gat, el seu germà Guillem, i la Glòria".

Les paraules de Comelade són gairebé una polaroid del fèrtil *underground* local d'aquell temps. Però quedem-nos amb els tres últims noms que ha pronunciat: Gat, Guillem (Castaño), i Glòria (Basté). Tres persones prou assenyades/insensates com per fundar, ja el 1989, G3G Records, segell dedicat a les músiques altres que compleix un quart de segle.

Balanç d'aquests vint-i-cinc anys: més de 150 referències, amb el *Cent regards* de Pascal Comelade com a disc més venut, seguit per l'edició en format llauna de l'*Astarot Universdherba* de Pau Riba & Peruchó's, i el *Body loops* de Raeo. Clientela en quatre continents, amb un seixanta per cent de la producció adquirida a l'exterior, especialment al Japó i a Centreeuropa.

Jaime Gonzalo, que ha documentat el paisatge experimental preolímpic a *La ciudad secreta* (Munster Books), considera "inesgotable i valuosa" la tasca de G3G, segell que "no només va acollir molts supervivents de les primeres laves d'aquesta escena, sinó que ha introduït nous artistes", com al principi ho era Comelade i més tard van ser-ho Cabo San Roque. Gonzalo destaca també que el segell "ha obert el catàleg a referències internacionals, i va tenir un paper important com a promotora de concerts i altres activitats ramificades des de l'incansable G's Club".

El G's Club va ser una extraordinària programació desenvolupada entre 1991 i 2004 a diverses sales de Barcelona (Communiqué, Sidecar), que va acollir artistes com Lydia Lunch o Derek Bailey. Els seus promotors van decidir liquidar-lo després de viure una escena que

Gat encara explica amb dolor: "Vam portar Elliott Sharp. Únic concert a Espanya. En teoria, la sala s'hauria d'haver omplert només amb músics i periodistes, però a l'hora de començar va resultar que només hi havia tres persones. Va ser depriment".

Ho va ser, encara que no sempre havia estat així. En els primers temps hi havia públic, interès, difusió. Però a poc a poc es va anar instal·lant el que Gat defineix com "un procés d'aburgesament, de comercialització, que ha afectat totes les ciutats. Hem vist com l'escena de Barcelona s'ha anat degradant, mentre creixia una altra cosa, una

Pau Riba, 'Jo, la donya i el gripau'; Pascal Comelade i Richard Pinhas, 'Flip Side (of sophism)'; 'El circ de Sara'

cosa que és purament indústria cultural, i que al capdavant va en detriment de la cultura". Tot i això, deu anys després de tancar, el club G3G continua promovent concerts "a la perifèria. Llocs com Paterna, Tavernes de la Valldigna o Santa Maria de Miralles, on pràcticament no tenen accés a la cultura. Sembla que no hi hagi dret a la cultura fora de la gran ciutat. Tenim una Barcelona d'aparador i, fora d'algunes capitals, un país erm", afirma.

Endinsant-se en la "decadència" del cap i casal, Gat identifica causes polítiques -"fa temps que penso que Ferran Mascarell hauria de dimitir"-, encara que no són les úniques: "Intenta mirar algú als ulls al metro. Tothom està pendent de la seva pantalleta. Hi ha un autisme enorme en aquesta fantasia d'estar hiperconnectat amb el món, encara que no sàpigues com es diu el veí. I això es fa extensiu al món cultural. Tot són fenòmens de masses, gran producte. No parlo només de la Madonna, també d'Els Amics de les Arts: d'aquest pop beneït al qual destinem tots els recursos, i que fins i tot treuen al *Telenotícies* quan surt un nou disc. Tot això no té res a veure amb la cultura i la música, només és adoctrinament".

La revolució de les pantalletes anteriorment al·ludida ha causat també estralls al món de la fonografia. ¿Ho han notat gaire a G3G? "Relativament", diu Gat. "Nosaltres no venem música digital. No concebem vendre una cançó a 0,99 euros, de manera que si algú penja un tema a internet, i un altre se'l descarrega sense pagar, no m'importa". G3G juga a la lliga del format físic cuidat fins a l'extrem, com a manera d'incrementar l'experiència purament musical. Entre altres joietes, el seu catàleg conté una sèrie de singles basats en els arcanes majors del tarot. De moment en porten nou dels vint-i-dos existents a la baralla iniciàtica, i s'han afegit al joc artistes com Pierre Bastien o el formidable tàndem format un dia per Macromassa i Superlvis. "Sempre ens ha interessat l'objecte: el disseny, la forma, el contingut. Tenim portades firmades per gent com Mariscal o Cee-sepe, i fem tirades limitades". La bona notícia és que, davant de tantes marees, G3G manté un ritme de treball pausat però constant. "Ens ho podem permetre, perquè això no és un negoci. Mai no hem firmat un contracte amb cap artista en tots aquests anys, i ningú no ha cobrat un sou". No hi pot haver llibertat més gran que aquesta. |

Jakob Draminsky-Enric Casasses, 'Canaris fosforescents'; Gran Teatro Amaro, 'La vie en rouge'; Pascal Comelade, 'Cent regards'; Pau Riba & Peruchó's, 'Astarot Universdherba'; 'Vida de moro'; Pascal Comelade 'El primitivismo'